

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

28. studenoga 2013.*

„Žalba – Mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Iran radi sprečavanja nuklearne proliferacije – Zamrzavanje financijskih sredstava – Obveza opravdavanja osnovanosti mjere“

U predmetu C-280/12 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 4. lipnja 2012.,

Vijeće Europske unije, koje zastupaju M. Bishop i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, u svojstvu agenata,

tužitelj,

koje podupiru:

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupaju J. Beeko i A. Robinson, u svojstvu agenata, uz asistenciju S. Lee, *barrister*,

Francuska Republika, koju zastupaju E. Ranaivoson i D. Colas, u svojstvu agenata,

intervenijenti u žalbi,

a druge stranke postupka su:

Fulmen, sa sjedištem u Teheranu (Iran),

Fereydoun Mahmoudian, sa stalnom adresom u Teheranu,

koje zastupaju A. Kronshagen i C. Hirtzberger, odvjetnici,

tužitelji u prvom stupnju,

Europska komisija, koju zastupa M. Konstantinidis, u svojstvu agenta,

intervenijent u prvom stupnju,

SUD (peto vijeće),

u sastavu: T. von Danwitz, predsjednik vijeća, E. Juhász, A. Rosas (izvjestitelj), D. Šváby i C. Vajda, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Wathelet,

tajnik: V. Tourrès, administrator,

* Jezik postupka: francuski

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 4. srpnja 2013.,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez njegovog mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Svojom žalbom Vijeće Europske unije traži od Suda ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 21. ožujka 2012., Fulmen i Mahmoudian/Vijeće (T-439/10 i T-440/10 (u daljnjem tekstu: pobijana presuda) kojom je Opći sud poništio, u mjeri u kojoj se odnosi na Fulmen i F. Mahmoudiana:
 - Odluku Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39., ispravak u SL L 197, str. 19.) (SL L, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.);
 - Provedbenu uredbu Vijeća (EU) 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 195, str. 25.);
 - Odluku Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 281, str. 81.) (SL L, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.);
 - Uredbu Vijeća br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe br. 423/2007 (SL L 281, str. 1.) (u daljnjem tekstu zajedno: sporni akti),

zadržao na snazi Odluke 2010/413, kako je izmijenjena i dopunjena Odlukom 2010/644, sve do nastupanja učinaka ukidanja Uredbe br. 961/2010 i odbio zahtjev u preostalom dijelu.

Pravni okvir i činjenična osnova spora

- 2 Ugovor o neširenju nuklearnog oružja otvoren je za potpisivanje 1. srpnja 1968. u Londonu, Moskvi i Washingtonu. Njegove su „stranke Ugovora” 28 država članica Europske unije kao i Islamska Republika Iran.
- 3 Članak II. tog ugovora propisuje osobito da se „svaka stranka Ugovora koja ne posjeduje nuklearno oružje obvezuje da [...] neće proizvoditi ili na neki drugi način pribaviti nuklearno oružje ili druge uređaje za nuklearne eksplozije [...]”. [neslužbeni prijevod]
- 4 Članak III. istog ugovara propisuje u svom stavku 1. da „se svaka stranka Ugovora koja ne posjeduje nuklearno oružje obvezuje prihvatiti zaštitne mjere, navedene u sporazumu o kojem će se pregovarati i koji se treba sklopiti s Međunarodnom agencijom za atomsku energiju [(u daljnjem tekstu: IAEA)], u skladu sa Statutom [IAEA-e] i sustavom zaštitnih mjera, isključivo u svrhu provjere izvršavanja njenih obveza preuzetih ovim Ugovorom, kako bi se spriječilo korištenje nuklearne energije za nuklearno oružje i druge uređaje za nuklearne eksplozije, umjesto u miroljubive svrhe [...]”. [neslužbeni prijevod]
- 5 U skladu s člankom III. B. 4. svog Statuta, IAEA podnosi godišnja izvješća o svom radu Općoj skupštini Ujedinjenih naroda i, kad je to potrebno, Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda (u daljnjem tekstu: Vijeće sigurnosti).

- 6 Izražavajući zabrinutost zbog brojnih izvješća Glavnoga ravnatelja IAEA-e i rezolucije Vijeća guvernera IAEA-e koje se odnose na nuklearni program Islamske Republike Iran, Vijeće sigurnosti je 23. prosinca 2006. usvojilo rezoluciju 1737 (2006), čiji prilog sadrži niz osoba i subjekata za koje se smatra da su uključeni u nuklearnu proliferaciju i čija bi se financijska sredstva i gospodarski izvori morali zamrznuti.
- 7 Prije provedbe rezolucije 1737 (2006) u Uniji, Vijeće sigurnosti je 27. veljače 2007. donijelo Zajedničko stajalište 2007/140/ZVSP o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 61, str. 49.).
- 8 Članak 5. stavak 1. Zajedničkog stajališta 2007/140 propisuje zamrzavanje svih financijskih sredstava i gospodarskih izvora određenih kategorija osoba i subjekata navedenih u točkama (a) i (b) te odredbe. Tako se članak 5. stavak 1. točka (a) odnosi na osobe i subjekte navedene u prilogu Rezolucije 1737 (2006), kao i na druge osobe i subjekte koje su naveli Vijeće sigurnosti ili Odbor Vijeća sigurnosti osnovan u skladu s člankom 18. Rezolucije 1737 (2006). Popis tih osoba i subjekata nalazi se u Prilogu I. Zajedničkog stajališta 2007/140. Članak 5. stavak 1. točka (b) odnosi se na osobe i subjekte koji nisu navedeni u Prilogu I., a koji, među ostalim, izravno sudjeluju ili pružaju podršku nuklearnim aktivnostima Irana koje predstavljaju rizik proliferacije. Popis ovih osoba i subjekata nalazi se u Prilogu II. istog Zajedničkog stajališta.
- 9 U odnosu na nadležnosti Europske zajednice, Rezolucija 1737 (2006) provedena je Uredbom (EZ) br. 423/2007 od 19. travnja 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 103., str. 1.), donesenom na temelju članaka 60. i 301. UEZ-a u vezi sa Zajedničkim stajalištem 2007/140, čiji sadržaj je u bitnome jednak sadržaju u Zajedničkom stajalištu, s istim imenima subjekata i fizičkih osoba iz Priloga IV. (osobe, subjekti i tijela određeni od Vijeća sigurnosti) i Priloga V. (osobe, subjekti i tijela različita od onih iz priloga IV.) te uredbe.
- 10 Članak 7. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 423/2007 glasi:

„Zamrzavaju se sva financijska sredstva i gospodarski izvori koji pripadaju osobama, subjektima ili tijelima navedenima u Prilogu V., kao i sva financijska sredstva [...] koja posjeduju, kojima raspoložu ili koja nadziru te osobe, subjekti ili tijela. Prilog V. obuhvaća fizičke i pravne osobe, subjekte i tijela koji nisu navedeni u Prilogu IV., a koji su u skladu s člankom 5. stavkom 1. točkom (b) Zajedničkog stajališta 2007/140 [...] određeni:

 - a) koji sudjeluju u iranskim osjetljivim djelatnostima širenja nuklearnog oružja, izravno su povezani s njima ili im pružaju potporu.” [neslužbeni prijevod]
- 11 Vijeće sigurnosti je, utvrdivši da Islamska Republika Iran ne poštuje rezolucije Vijeća sigurnosti i da je sagradila centralu u Qomu kršeći svoju obvezu prekida svih aktivnosti vezanih uz nuklearno obogaćivanje, što nije objavila sve do rujna 2009., te kako ne obavještava IAEA-u i odbija suradnju s tom agencijom, Rezolucijom 1929 (2010) od 9. lipnja 2010. donijelo strože mjere koje se posebno odnose na iranska pomorska društva, sektor balističkih raketa koje mogu nositi nuklearno oružje i na Islamsku revolucionarnu gardu.
- 12 Europsko vijeće je, u deklaraciji priloženoj svojim zaključcima od 17. lipnja 2010., naglasilo svoju pojačanu zabrinutost u pogledu nuklearnog programa Irana i pozdravilo usvajanje Rezolucije Vijeća sigurnosti 1929 (2010) te primilo na znanje posljednji izvještaj IAEA-e od 31. svibnja 2010.
- 13 U točki 4. ove deklaracije, Europsko vijeće je smatralo da je uvođenje novih mjera ograničavanja postalo neizbježno. S obzirom na posao koji je obavilo Vijeće za vanjske poslove, pozvalo je potonje na usvajanje, na idućem zasjedanju, mjera o provođenju mjera koje predviđa Rezolucija Vijeća sigurnosti

1929 (2010) kao i onih popratnih, s ciljem podupiranja rješavanja kroz pregovore svih otvorenih pitanja u pogledu razvoja osjetljivih tehnologija od strane Irana koje podupiru njegove nuklearne i raketne programe. Te bi mjere trebale biti usmjerene prema sljedećim sektorima:

„sektoru trgovine, posebno razmjeni robe koja može imati dvostruku namjenu i dodatnim ograničenjima u području osiguranja trgovinske razmjene; financijskom sektoru, uključujući zamrzavanje sredstava drugih iranskih banaka i ograničenja u bankarskom sektoru i sektoru osiguranja; iranskom prometnom sektoru, uključujući Pomorsko prijevozno društvo Islamske Republike Iran (IRISL) i njena društva kćeri, te prijevoz tereta zračnim putem; ključnim sektorima industrije nafte i plina, sa zabranom novih ulaganja, tehničke pomoći i prijenosa tehnologija, opreme i usluga u ovim sektorima, a posebno tehnologije rafiniranja, ukapljivanja i ukapljivanja prirodnog plina; uz to treba proširiti zabranu viza i zamrzavanje sredstava, posebno u odnosu na članove Iranske revolucionarne garde (IRGC).”

- 14 Odlukom 2010/413 Vijeće je provelo tu deklaraciju, te je stavilo izvan snage Zajedničko stajalište 2007/140 i u skladu s tim donijelo dodatne mjere ograničavanja.
- 15 Članak 20. stavak 1. Odluke 2010/413 propisuje zamrzavanje financijskih sredstava različitih kategorija osoba i subjekata. Članak 20. stavak 1. točka (a) odnosi se na osobe i subjekte određene od Vijeća sigurnosti, navedene u Prilogu I. Odluke. Članak 20. stavak 1. točka (b) odnosi se posebno na „osobe i subjekte koji nisu obuhvaćeni Prilogom I., a koji sudjeluju u iranskim osjetljivim djelatnostima širenja nuklearnog oružja, izravno su povezani s njima ili im pružaju potporu, ili koji pružaju potporu razvoju sustava ispaljivanja nuklearnog oružja, uključujući putem sudjelovanja u nabavi zabranjenih predmeta, robe, opreme, materijala i tehnologije, ili osoba ili subjekata koji djeluju u njihovo ime ili po njihovom nalogu, ili subjekata koji su u njihovom vlasništvu ili pod njihovom kontrolom, uključujući nezakonitim sredstvima [...] kako su navedeni u Prilogu II.”
- 16 Tužitelj u predmetu T-439/10, Fulmen, iransko je trgovačko društvo, aktivno osobito u području opreme za električnu. Upisano je u Prilog II. dio I. B. točka 13. Odluke 2010/413. Razlog je sljedeći:
- „Fulmen je bio uključen u instalaciju opreme za električnu na lokalitetu Qom/Fordoo u vrijeme kada postojanje ovog lokaliteta još nije bilo objavljeno.”
- 17 Prema točki 2. pobijane presude, tužitelj u predmetu T-440/10, Mahmoudian, većinski je dioničar i predsjednik Upravnog odbora Fulmena. Upisan je u Prilog II. dio I. A. točke 9. Odluke 2010/413. Obrazloženje je sljedeće: „direktor Fulmena”.
- 18 Provedbenom uredbom br. 668/2010, donesenom za provedbu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 423/2007, tvrtka Fulmen, spomenuta u Prilogu Provedbene uredbe br. 668/2010 dio I. B. točka 11., dodana je na popis pravnih osoba, subjekata i tijela iz Popisa I. Priloga V. Uredbi br. 423/2007.
- 19 Za to je dano sljedeće obrazloženje:
- „Fulmen je sudjelovao u instalaciji opreme za električnu na lokalitetu Qom/Fordoo u vrijeme kada postojanje ovog lokaliteta još nije bilo objavljeno.”
- 20 Mahmoudian, naveden u točki 2. dio I. A. Priloga Provedbenoj uredbi br. 668/2010, dodan je na popis fizičkih osoba iz Popisa I. Priloga V. Uredbi br. 423/2007. Obrazloženje je jednako obrazloženju u Odluci 2010/413.
- 21 Prilog II. Odluci 2010/413 preispitan je i preinačen Odlukom 2010/644.

22 Uvodne izjave 2. do 5. Odluke 2010/644 glase:

- „(2) Vijeće je u cijelosti pregledalo popis osoba i subjekata iz Priloga II. Odluke 2010/413/ZVSP, na koje se primjenjuju članak 19. stavak 1. točka (b) i članak 20. stavak 1. točka (b) spomenute Odluke. Pritom je Vijeće uzelo u obzir primjedbe koje su mu podnijele zainteresirane strane.
- (3) Vijeće je zaključilo da bi se, uz iznimku dvaju subjekata, na osobe i subjekte navedene u Prilogu II. Odluke 2010/413/ZVSP i dalje trebale primjenjivati posebne mjere ograničavanja predviđene u toj Odluci.
- (4) Vijeće je također zaključilo da bi unose u odnosu na određene subjekte s popisa trebalo izmijeniti.
- (5) U skladu s tim, trebalo bi ažurirati popis osoba i subjekata iz članka 19. stavka 1. točke (b) i članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413/ZVSP.”

23 Tvrtka Fulmen ponovno se navodi u točki 13. popisa subjekata iz Popisa I. Priloga II. Odluke 2010/413 kako je izmijenjena i dopunjena Odlukom 2010/644. Obrazloženje je jednako obrazloženju u Odluci 2010/413.

24 Mahmoudian je naveden u točki 9. popisa osoba iz Popisa I. Priloga II. Odluke 2010/413 kako je izmijenjena i dopunjena Odlukom 2010/644. Obrazloženje je jednako onome iz Odluke 2010/413.

25 Uredba br. 423/2007 ukinuta je Uredbom br. 961/2010.

26 Članak 16. Uredbe br. 961/210 propisuje zamrzavanje financijskih sredstava i gospodarskih izvora koji pripadaju određenim osobama, subjektima ili tijelima ili koji su pod njihovom kontrolom. Stavak 1. te odredbe odnosi se na osobe, subjekte i tijela koje je odredilo Vijeće sigurnosti, te koji su nabrojani u Prilogu VII. ovoj uredbi.

27 U skladu s člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 961/2010:

„2. Zamrzavaju se sva financijska sredstva i gospodarski izvori koji pripadaju osobama, subjektima i tijelima navedenima u Prilogu VIII., kao i sva financijska sredstva i gospodarski izvori koja posjeduju, kojima raspolažu ili koja nadziru te osobe, subjekti i tijela. Prilog VIII. navodi fizičke ili pravne osobe, subjekte i tijela [...] određene sukladno članku 20. stavku 1. [točki] (b) Odluke [2010/413]:

- a) osoba i subjekata koji nisu obuhvaćeni Prilogom I., a koji sudjeluju u osjetljivim iranskim djelatnostima širenja nuklearnog oružja, izravno su povezani s njima ili im pružaju potporu, ili koji pružaju potporu razvoju sustava ispaljivanja nuklearnog oružja, uključujući putem sudjelovanja u nabavi zabranjenih predmeta, robe, opreme, materijala i tehnologije, ili osoba ili subjekata koji djeluju u njihovo ime ili po njihovom nalogu;

[...]”

28 Tvrtku Fulmen navelo je Vijeće u točki 13. popisa pravnih osoba, subjekata i tijela nabrojanih u Prilogu VIII. B Uredbi br. 961/2010. Obrazloženje tog navođenja jednako je obrazloženjima iz Odluke 2010/413.

29 Mahmoudian je naveden u točki 14. popisa fizičkih osoba iz Priloga VIII. A Uredbe br. 961/2010. Obrazloženje tog navođenja jednako je obrazloženjima iz Odluke 2010/413.

30 Mahmoudian i Fulmen svojim su preporučenim dopisima od 26. kolovoza i 14. rujna 2010. zatražili od Vijeća da ih se ukloni s predmetnog popisa te su pozvali Vijeće na objašnjenje razloga na temelju kojih je ono donijelo mjere ograničavanja koje se na njih odnose. Dopisima od 28. listopada 2010. Vijeće je

odbilo te zahtjeve. Mahmoudianu i Fulmenu je odgovorilo kako se njegova odluka da ih zadrži na popisima koji su predmet postupka ne zasniva na razlozima drukčijima od razloga navedenih u obrazloženjima tih popisa.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

- 31 Tužbama podnesenim tajništvu Općeg suda 24. rujna 2010. Fulmen i Mahmoudian pokrenuli su postupak za poništenje Odluke 2010/413 i Provedbene uredbe br. 668/2010. Ovi predmeti, registrirani kao T-439/10 i T-440/10, spojeni su u svrhu usmenog postupka i presude.
- 32 U svojim su replikama Fulmen i Mahmoudian proširili svoje tužbene zahtjeve, tražeći i poništenje Odluke 2010/644 i Uredbe br. 961/2010 u dijelu u kojem se ti akti odnose na njih. Također su od Općeg suda zatražili naknadu štete koju su pretrpjeli zbog donošenja spornih akata.
- 33 Opći sud najprije je odbio prvi tužbeni razlog koji se temeljio na povredi obveze obrazlaganja, prava na obranu i prava na učinkovitu pravnu zaštitu, smatrajući u bitnome da je obrazloženje predmetnih akata, premda kratko, bilo dostatno kako bi Fulmen i Mahmoudian bili u mogućnosti razumjeti što im se stavlja na teret te postaviti tužbeni zahtjev.
- 34 Opći sud nakon toga je ispitao treći tužbeni razlog koji se zasniva na pogrešci pri procjeni o sudjelovanju Fulmena i Mahmoudiana u nuklearnoj proliferaciji. Fulmen i Mahmoudian navode kako Vijeće nije iznijelo dokaze o sudjelovanju Fulmena i Mahmoudiana na lokalitetu Qom/Fordoo. Vijeće je odgovorilo da se od njega ne može zahtijevati podnošenje dokaza za tu tvrdnju. Prema Vijeću, sudska kontrola Unije mora biti ograničena na provjeru toga je li obrazloženje dano radi opravdanja usvajanja mjera ograničavanja „vjerojatno”. To je bio slučaj u ovom predmetu, uzimajući u obzir da je Fulmen društvo koje je već dugo prisutno na iranskom tržištu opreme za električnu, te kako raspolaže značajnim brojem zaposlenika.
- 35 Opći sud je, u točkama 96. do 104. pobijane presude, odlučio kako slijedi:
- „96 S tim u vezi, potrebno je podsjetiti da sudska kontrola zakonitosti akata kojima su usvojene mjere ograničavanja u odnosu na neki subjekt uključuje procjenu činjenica i okolnosti koje se navode kao obrazloženje, kao i provjeru dokaza i podataka na kojima se temelji ova procjena. U slučaju osporavanja zadaća je Vijeća iznijeti ove elemente kako bi ih provjerili sudovi Unije” (vidjeti, u tom smislu, presudu od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, [T-390/08, Zb., str. II-3967.], točke 37. i 107.
- 97 Stoga, suprotno navodima Vijeća, kontrola zakonitosti koju treba provesti u predmetnom slučaju nije ograničena na provjeru apstraktne „vjerojatnosti” navedenog obrazloženja, već mora uključiti i pitanje jesu li ta obrazloženja dostatno pravno potkrijepljena dokazima i konkretnim podacima.
- 98 Vijeće ne može tvrditi kako nije obvezno predočiti takve elemente.
- 99 Kao prvo, Vijeće s tim u vezi drži da su mjere ograničavanja prema tužiteljima usvojene na prijedlog države članice u skladu s postupkom propisanim u članku 23. stavku 2. Odluke 2010/413. Također, ova okolnost ne mijenja činjenicu da su [sporni] akti zapravo akti Vijeća, koje stoga mora opravdati njihovo donošenje, ako je potrebno i zahtijevajući od odnosne države članice da mu podnese dokaze i podatke koji su za to potrebni.
- 100 Drugo, Vijeće se ne može pozivati na to da predmetni dokazi potječu iz povjerljivih izvora i da zbog toga ne mogu biti objavljeni. Naime, ako bi ove okolnosti eventualno i mogle opravdati ograničenja kad je riječ o obavijesti o ovim elementima [Fulmenu ili Mahmoudianu] ili njihovim odvjetnicima, činjenica je da vodeći računa o primarnoj ulozi sudske kontrole u kontekstu

prihvatanja mjera ograničavanja sudac Unije mora imati mogućnost kontrolirati njihovu zakonitost i osnovanost, bez ograničenja koje mu postavljaju tajnost ili povjerljivost dokaza i podataka koje je koristilo Vijeće (vidjeti, slično, presudu [od 12. prosinca 2006., Organizacija mudžahedina naroda Irana/Vijeće, T-228/02, Zb., str. II-4665.], točka 155.). Osim toga, Vijeće nije ovlašteno utemeljiti akt kojim su usvojene mjere ograničavanja na podacima ili elementima spisa koje mu je priopćila jedna država članica ako ta država članica nije spremna odobriti priopćenje toga sucu Unije zaduženom za kontrolu zakonitosti te odluke (vidjeti, slično, presudu Općeg suda od 4. prosinca 2008., Organizacija mudžahedina naroda Irana/Vijeće, T-284/08, Zb., str. II-3487., točka 73.).

- 101 Treće, pogrešan je stav Vijeća kada navodi da se ne može zahtijevati od njega podnošenje dokaza o sudjelovanju jednog subjekta u nuklearnoj proliferaciji, uzimajući u obzir tajnu prirodu takvih postupanja. S jedne strane, sama činjenica da je usvajanje mjera ograničavanja predloženo sukladno članku 23. stavku 2. Odluke 2010/413, pretpostavlja da odnosna država članica ili Visoki predstavnik Unije za vanjske poslove i sigurnosnu politiku, ovisno o slučaju, raspoložu dokazima ili podacima koji potvrđuju da je, prema njihovom mišljenju, odnosni subjekt uključen u nuklearnu proliferaciju. S druge strane, teškoće s kojima se Vijeće eventualno susreće dok pokušava dokazati ovu uključenost mogu u ovom slučaju utjecati na razinu kvalitete dokaza koja se od njega zahtijeva. To međutim ne može imati za posljedicu potpuno oslobađanje Vijeća od pripadajućeg mu tereta dokazivanja.
- 102 U vezi s procjenom u predmetnom slučaju, Vijeće nije podnijelo nijedan podatak ili dokaz koji podupire obrazloženje navedeno u [spornim] aktima. Kao što Vijeće samo priznaje, ono se u bitnome oslonilo na obične nepotkrijepljene navode prema kojima je Fulmen instalirao opremu za elektriku na lokalitetu Qom/Fordoo prije nego što je njegovo postojanje otkriveno.
- 103 U takvim okolnostima valja utvrditi da Vijeće nije podnijelo dokaz da je Fulmen djelovao na lokalitetu Qom/Fordoo, te stoga treba prihvatiti treći tužbeni razlog, bez potrebe izjašnjavanja o drugom argumentu koji je Mahmoudian istaknuo u predmetu T-440/10 u vezi sa svojim položajem unutar Fulmena.
- 104 Kako se Vijeće u [spornim] aktima nije pozvalo na druge okolnosti koje opravdavaju uvođenje mjera ograničavanja u vezi s Fulmenom i Mahmoudianom, navedene akte valja poništiti u dijelu u kojem se odnose na [Fulmen i Mahmoudiana].”
- 36 Kako ne bi došlo do ugrožavanja pravne sigurnosti, Opći je sud zadržao učinke Odluke 2010/413, kako je izmijenjena i dopunjena Odlukom 2010/644, do odluke Suda o žalbi. U skladu s člankom 60. drugim podstavkom Statuta Suda Europske unije, žalba ima suspenzivni učinak na odluku Općeg suda kojom se poništava uredba, u predmetnom slučaju Uredba br. 961/2010, sve do odluke kojom Sud odlučuje o žalbi.

Postupak pred Sudom i tužbeni zahtjevi stranaka

- 37 Rješenjem predsjednika Suda od 24. listopada 2012., Francuskoj Republici i Ujedinjenoj Kraljevini Velike Britanije i Sjeverne Irske odobrena je intervencija na strani Vijeća.
- 38 Vijeće zahtijeva od Suda:
- da ukine pobijanu presudu;
 - da konačno odluči u sporu i odbije tužbu Fulmena i Mahmoudiana protiv spornih akata;

- da naloži Fulmenu i Mahmoudianu snošenje troškova Vijeća u prvom stupnju i u žalbenom postupku.
- 39 Fulemen i Mahmoudian zahtijevaju od Suda:
- da odbije žalbu;
 - da potvrdi pobijanu presudu kojom je Opći sud poništio sporne akte u dijelu u kojem se odnose na Fulmen i Mahmoudiana;
 - da, u mjeri u kojoj je potrebno, poništi Uredbu Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EU) br. 961/2010 (SL L 88., str. 1.);
 - da naloži Vijeću snošenje troškova.
- 40 Francuska Republika i Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske zahtijevaju od Suda prihvaćanje žalbe Vijeća.
- 41 Komisija nije podnijela odgovor na žalbu.

O žalbi

Argumentacija stranaka

- 42 Vijeće smatra da je Opći sud povrijedio pravo presudivši da je Vijeće moralo iznijeti elemente kojima se može dokazati da je Fulmen radio na lokalitetu Qom/Fulmen, i to neovisno o okolnosti što dokazi koji bi se mogli iznijeti potječu iz povjerljivih izvora. Povreda prava koju je počinio Opći sud odnosi se stoga na dva aspekta obavijesti o ovim elementima. Prvi se odnosi na obavijest Vijeću o dokazima od strane država članica, a drugi na obavijesti o povjerljivim elementima sudu.
- 43 Najprije, Vijeće, koje podržava Francuska Republika, ističe da je nuklearni objekt na lokalitetu Qom/Fordo sagrađen u tajnosti, da nije prijavljen IAEA-i te da krši rezolucije Vijeća sigurnosti. S tim u vezi Francuska Republika navodi rezoluciju 1929/2010, u čijoj preambuli je spomenut objekt za obogaćivanje u Qomu. Zbog tajnog karaktera gradnje lokaliteta Qoma, država članica mogla je procijeniti da zbog vlastite sigurnosti ne treba objaviti povjerljive dokumente, o čemu Opći sud nije vodio dovoljno računa.
- 44 Svojim prvim prigovorom Vijeće osporava točku 99. pobijane presude, kojom je Opći sud presudio da, radi provjere opravdanosti, donošenja mjera ograničavanja na prijedlog države članice, Vijeće u odnosnom slučaju mora zahtijevati od odnosne države članice da mu podnese dokaze i neophodne podatke. Prema Vijeću, kada ti dokazi potječu iz povjerljivih izvora, ono može legitimno odlučiti usvojiti mjere ograničavanja na temelju samog prikaza razloga predstavljenih od države članice, pod uvjetom da je takav prikaz objektivno vjerojatan. Ovakav način postupanja u skladu je s načelom međusobnog povjerenja koje treba postojati između država članica međusobno i između država članica i institucija Unije, kao i s načelom lojalne suradnje iz članka 4. stavka 3. podstavka 1. UEU-a.
- 45 Francuska Republika također drži da je prikaz objektivno razumnih razloga koje jedna država članica prenese Vijeću dovoljan u okviru donošenja mjera ograničavanja, te se opet poziva na članak 346. stavak 1. točku (a) UFEU-a prema kojem „nijedna država članica nije obvezna davati informacije ako smatra da bi njihovo otkrivanje bilo suprotno osnovnim interesima njezine sigurnosti.”

- 46 S druge strane, Vijeće ističe kako, sukladno sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava, pravo na otkrivanje dokaza na temelju prava na obranu nije apsolutno (presuda Europskog suda za ljudska prava, Jasper protiv Ujedinjene Kraljevine, od 16. veljače 2000., zahtjev br. 27052/95, točka 52.). Ova sudska praksa odnosi se na odredbe članka 6. stavka 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., koja uređuje optužbe za kaznena djela te je *a fortiori* primjenjiva na mjere ograničavanja u ovom slučaju.
- 47 U prilog ovom prigovoru Vijeća Ujedinjena Kraljevina ističe, na prvom mjestu, kako odluke Vijeća usvojene na temelju članka 29. UEU-a zahtijevaju jednoglasnost na temelju članka 31. UEU-a. Na drugom mjestu, ta država članica smatra da glasajući o prijedlogu jedne države članice druge države članice daju vlastitu stručnu analizu i svoje znanje kao doprinos elaboraciji odluke. Konačno, na trećem mjestu, Ujedinjena Kraljevina navodi kako se određeni podaci mogu razmjenjivati između određenih država članica na bilateralnoj osnovi. Ako su države članice procijenile da je navedeno sudjelovanje osumnjičenih osoba ili subjekata u aktima koji predstavljaju rizik nuklearne proliferacije, kao što je istaknuto u prijedlogu odluke Vijeća, arbitrarno, nesigurno i lišeno vjerojatnosti, tada bi morale odbiti donošenje odluke.
- 48 Drugim prigovorom Vijeće osporava točku 100. pobijane presude, prema kojoj je Opći sud presudio da se ne mogu iznijeti prigovori tajnosti ili povjerljivosti dokaza i podataka na kojima se temelji donošenje mjera ograničavanja od strane suca Unije.
- 49 Prema Vijeću, Opći sud je povrijedio odredbe članka 67. stavka 3. svog Poslovnika, prema kojima Opći sud uzima u obzir samo dokumente i dokazne elemente koji su bili učinjeni dostupnima odvjetnicima i agentima stranaka, te o kojima su se mogli očitovati. Vijeće ističe kako aktualni Poslovnik Općeg suda ne dopušta jednoj stranci podnošenje povjerljivih elemenata Općem sudu na način da se oni uzmu u obzir bez njihovog priopćenja odvjetnicima protivne strane. S tim u vezi Francuska Republika ističe da Vijeću ne može biti prigovoreno kako nije predvidjelo izmjenu Poslovnika Općeg suda jer Opći sud donosi vlastiti Poslovnik u suglasnosti sa Sudom i uz pristanak Vijeća. Prema Francuskoj Republici i Ujedinjenoj Kraljevini, tako dugo dok Opći sud ne može uzeti u obzir povjerljive elemente koje nije priopćio odvjetnicima tužitelja, državama članicama bit će teško prihvatiti da Općem sudu priopće povjerljive elemente kojima raspolažu i koji opravdavaju osnovanost predmetnih mjera ograničavanja.
- 50 Tijekom rasprave Vijeće je istaknulo da je ovlašteno donositi opće gospodarske sankcije ili pogoditi određene sektore iranskog gospodarstva, u skladu s člankom 215. stavkom 1. UFEU-a. Pravo određivanja ciljanih mjera omogućuje ublažavanje negativnih učinaka mjera ograničavanja na stanovništvo, ali problem je u činjenici podnošenja dokaza o postojanju aktivnosti, najčešće tajnih, koje opravdavaju usvajanje ovih mjera. Vijeće također ističe da u točki 49. pobijane presude Opći sud navodi kako sigurnost Unije, njenih država članica ili njihovi međunarodni odnosi mogu opravdati izuzimanje od obveze obavještanja o razlozima koji opravdavaju usvajanje odnosnih mjera ograničavanja, ali da je pogriješio kada nije primijenio ovu derogaciju na dokazivanje navodnog postupanja.
- 51 Ujedinjena Kraljevina smatra da je Opći sud morao ispitati način na koji bi se pomirili, s jedne strane, legitimni interesi koji se štite primjenom mjera ograničavanja i interesi koji se štite povjerljivošću te, s druge strane, održavanje učinkovitosti sudske zaštite. Ujedinjena Kraljevina ističe kako je, dok Unija još nije uspostavila postupke koji dopuštaju priopćenje povjerljivih dokumenata Općem sudu, potrebno da Opći sud, u okviru ovog usklađivanja obrati veću pozornost na interese mira i sigurnosti nego na interese osobe na koju se odnose mjere ograničavanja. Također podsjeća da su predmetne mjere preventivne, a ne kaznene. Iako su mjere intruzivne i često imaju značajne učinke, one su ipak praćene određenim odredbama koje štite osobe pogođene tim mjerama, poput onih iz članaka 19. i 21. Uredbe br. 961/2010.

- 52 Fulmen i Mahmoudian na prvom mjestu ističu da je argumentacija kako postojanje izvora mora ostati povjerljivim nova argmentacija koju Vijeće nikada nije navelo u prvom stupnju, osim tijekom usmenog izlaganja Vijeća o pitanjima upućenim Vijeću od strane Općeg suda.
- 53 Na drugom mjestu, podredno, oni navode da postojanje elemenata koji potječu iz povjerljivih izvora predstavlja derogaciju ne samo načela poštivanja prava na obranu nego također i obveze podnošenja odgovarajućeg dokaza o činjenicama iz donesene odluke.
- 54 S druge strane, Fulmen i Mahmoudian podsjećaju na to da, posebno, primjenom članka 67. stavka 3. podstavka 3. Poslovnika Općeg suda treba odbiti argument Vijeća prema kojemu nije moguće priopćiti Općem sudu povjerljive elemente na način da ih je moguće uzeti u obzir bez njihova objavljivanja odvjetnicima protivne strane.
- 55 S tim u vezi, oni ističu da Vijeće nije nikada navelo bilo kakve povjerljive elemente u prilog svojoj odluci. Oni također napominju da su poslali dva preporučena dopisa, 26. kolovoza i 14. rujna 2010., u kojima su izrazili čuđenje zbog nedostatka dokaza u korist donesenih odluka. Nakon pokretanja sudskog postupka Vijeće nije nikada navelo postojanje povjerljivih elemenata objavljenih od strane neke države članice i/ili Europske službe za vanjsko djelovanje.
- 56 Fulmen i Mahmoudian također navode da je, pretpostavljajući kako postoje povjerljivi elementi, obrazloženje odluke previše neodređeno pa ne dopušta ni Fulmenu ni Mahmoudianu iznošenje učinkovite obrane. Oni podsjećaju na mnogobrojne pogreške u odluci koje se odnose kako na Fulmen tako i na Mahmoudiana, a na koje je ukazano Općem sudu. Prema njima, ove pogreške opravdavaju sumnju u pouzdanost izjava Vijeća o postojanju povjerljivih elemenata.

Ocjena Suda

- 57 Potrebno je zajedno ispitati dva prigovora koji čine tužbeni razlog Vijeća. Naime, u točkama 99. i 100. pobijane presude Opći sud je odgovorio na argument Fulmena i Mahmoudiana, naveden u točki 94. pobijane presude, prema kojemu Vijeće nije podnijelo dokaze za svoje optužbe vezane uz rad Fulmena na lokalitetu Qom/Fordoo. Točka 99. mora dakle biti tumačena na način da Opći sud procjenjuje kako Vijeće, kad je to potrebno, mora zahtijevati dokaze i neophodne podatke od države članice koja je predložila mjere ograničavanja kako bi ih moglo priložiti u okviru sudske kontrole koja se navodi u sljedećoj točki pobijane presude.
- 58 Kao što je to Sud naveo tijekom kontrole mjera ograničavanja, sudovi Unije moraju, sukladno nadležnostima koje imaju na osnovi Ugovora, osigurati u načelu cjelovit nadzor zakonitosti svih akata Unije u pogledu temeljnih prava koja čine dio pravnog poretka Unije. Ta obveza izričito proizlazi iz članka 275. drugog stavka UFEU-a (presuda od 18. srpnja 2013., Komisija i dr./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, točka 97., u daljnjem tekstu: presuda Kadi II).
- 59 Među ta temeljna prava pripadaju, među ostalim, poštovanje prava na obranu i prava na učinkovitu sudsku zaštitu (presuda Kadi II, točka 98.).
- 60 Prvo od tih prava, potvrđeno člankom 41. stavkom 2. Povelje o temeljnim pravima Europske unije (u daljnjem tekstu: Povelja), obuhvaća pravo na saslušanje i pravo na pristup spisima uz poštovanje zakonitog interesa povjerljivosti (presuda Kadi II, točka 99.).
- 61 Drugo od tih temeljnih prava, potvrđeno u članku 47. Povelje, zahtijeva da zainteresirana osoba bude upoznata s razlozima na kojima se temelji odluka koja se odnosi na nju, bilo čitanjem same odluke bilo priopćenjem tih razloga na njen zahtjev, ne dovodeći u pitanje ovlast suca nadležnog zahtijevati od dotičnog tijela da ih priopći, kako bi mu omogućilo da obrani svoja prava u najboljim mogućim

uvjetima i da odluči, potpuno poznavajući činjenice, je li korisno obratiti se nadležnom sucu kao i omogućiti tom sucu da vrši nadzor nad zakonitošću predmetne odluke (vidjeti presude od 4. lipnja 2013., ZZ, C-300/11, točku 53. i tamo navedenu sudsku praksu, kao i Kadi II, točku 100.).

- 62 Članak 52. stavak 1. Povelje dopušta međutim ograničenja u vršenju prava ugrađenih u Povelju, dok god to ograničenje poštuje osnovni sadržaj predmetnog temeljnog prava i dok je, uz poštovanje načela proporcionalnosti, ono potrebno i odgovara ciljevima općih interesa priznatih od Unije (vidjeti gore navedenu presudu ZZ, točku 51. i presudu Kadi II, točka 101.).
- 63 S druge strane, postojanje povrede prava na obranu i prava na učinkovitu sudsku zaštitu mora biti procijenjeno ovisno o okolnostima svojstvenim svakom pojedinom slučaju (vidjeti, u tom smislu, presudu od 25. listopada 2011., Solvay/Komisija, C-110/10 P, Zb., str. I-10439., točka 63.), osobito o prirodi predmetnog akta, kontekstu njegovog donošenja i pravnim pravilima koja uređuju dotično područje (vidjeti presudu Kadi II, točku 102.; također vidjeti, u tom smislu, u vezi s poštovanjem obveze obrazlaganja, presude od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće i Nizozemska/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, točke 139. i 140., kao i Vijeće/Bamba, C-417/11, točka 53.).
- 64 Učinkovitost sudskog nadzora koju jamči članak 47. Povelje zahtijeva da se sudac Unije uvjeri da se ta odluka, koja se osobno tiče dotične osobe ili subjekta, temelji na dovoljno čvrstoj činjeničnoj osnovi. To podrazumijeva provjeru navedenih činjenica u obrazloženju koje podupire spomenutu odluku, kako sudski nadzor ne bi bio ograničen na utvrđenje apstraktne vjerojatnosti navedenih razloga, nego i na saznanje o tome jesu li ti razlozi, ili barem jedan od njih ako ga se smatra dovoljno snažnim da može podržati tu istu odluku, dokazani (vidjeti presudu Kadi II, točku 119.).
- 65 U tu svrhu, na sucu je Unije da obavi to ispitivanje i da zahtijeva, ako je potrebno, da nadležno tijelo Unije podnese podatke ili dokaze, povjerljive ili ne, relevantne za takvo ispitivanje (vidjeti presudu Kadi II, točku 120. i navedenu sudsku praksu).
- 66 Na nadležnom je tijelu Unije da u slučaju osporavanja utvrdi osnovanost razloga skupljenih protiv osobe koje se to tiče, a ne na njoj samoj da pruži negativan dokaz o neosnovanosti spomenutih razloga (vidjeti presudu Kadi II, točku 121.).
- 67 U tu svrhu nije potrebno da spomenuto tijelo podnese sucu Unije ukupnost podataka i dokaza neodvojivih od razloga navedenih u osporavanom aktu. Važno je međutim da pruženi podaci ili dokazi podrže razloge protiv dotične osobe (vidjeti gore navedenu presudu Kadi II, točku 122.).
- 68 Ako nadležno tijelo Unije ne može postupiti po zahtjevu suca Unije, tada je na sudu da odluku temelji samo na onim elementima koji su mu priopćeni, tj. u ovom slučaju na obrazloženju osporavnog akta, očitovanjima i oslobađajućim dokazima koje je eventualno podnijela osoba koje se to tiče kao i na odgovoru nadležnog tijela Unije na ta očitovanja. Ako ti elementi ne omogućuju da se ustanovi osnovanost nekog razloga, sudac Unije neće taj razlog uzeti u obzir kao temelj odluke o upisu ili zadržavanju predmetnog upisa (vidjeti gore navedenu presudu Kadi II, točka 123.).
- 69 Ako međutim nadležno tijelo Unije pruži relevantne podatke ili dokaze, sudac Unije mora provjeriti točnost sadržaja navedenih činjenica u odnosu na te podatke ili dokaze i utvrditi njihovu dokaznu snagu ovisno o okolnostima u tom slučaju i s obzirom na eventualna podnesena očitovanja, osobito od osobe koje se ona tiču (vidjeti presudu Kadi II, točku 124.).
- 70 Dakako, priopćavanju određenih podataka ili određenih dokaza osobi koje se oni tiču mogu se suprotstaviti važni razlozi koji se tiču sigurnosti Unije ili njenih država članica ili vođenja njihovih međunarodnih odnosa. U takvom slučaju uvijek je na sucu Unije, pred kojim se ne može pozvati na tajnost ili povjerljivost tih podataka ili dokaza, da provede u okviru sudskog nadzora koji vrši metode koje omogućuju da se pomire, s jedne strane, legitimne sigurnosne prosudbe o prirodi i izvorima

podataka koji su uzeti u obzir kod donošenja navedenog akta i, s druge strane, potreba da se zajamči dovoljno poštovanje postupovnih prava, kao što su pravo biti saslušan i raspravno načelo (vidjeti presude Kadi II, točku 125., kao i, slično, gore navedenu ZZ, točke 54., 57. i 59.).

- 71 U tu svrhu, na sucu je Unije da kada ispituje ukupnost činjeničnih i pravnih elemenata koje je pružilo nadležno tijelo Unije, da ispita osnovanost razloga koje je spomenuto tijelo navelo protiveći se takvom priopćenju (vidjeti presude Kadi II, točku 126., kao i, slično, gore navedenu ZZ, točke 61. i 62.).
- 72 Ako sudac Unije zaključi da ti razlozi ne sprečavaju priopćavanje, makar djelomično, dotičnih podataka i dokaza, on daje mogućnost nadležnom tijelu Unije da ih priopći dotičnoj osobi. Ako se to tijelo protivi priopćenju svih ili dijela podataka ili dokaza, sudac Unije će pristupiti ocjeni zakonitosti pobijanog akta samo na temelju onih elemenata koji su bili priopćeni (vidjeti gore navedenu presudu Kadi II, točku 127., kao i, slično, gore navedenu ZZ, točku 63.).
- 73 Naprotiv, ako se pokaže da se razlozi koje je navelo nadležno tijelo Unije protive priopćavanju dotičnoj osobi podataka ili dokaza koji su izneseni pred suca Unije, potrebno je da se na primjeren način uravnoteže zahtjevi vezani uz pravo na učinkovitu sudsku zaštitu, pogotovo poštovanje raspravnog načela, i oni koji proizlaze iz sigurnosti Unije ili njenih država članica ili iz vođenja njihovih međunarodnih odnosa (vidjeti presudu Kadi II, točku 128., kao i, slično, gore navedenu ZZ, točku 64.).
- 74 U svrhu takve ravnoteže dopušteno je koristiti mogućnosti kao što su priopćenje sažetka sadržaja predmetnih podataka ili dokaza. Neovisno o korištenju takvih mogućnosti, na sucu je Unije da utvrdi je li i u kojoj mjeri neotkrivanje povjerljivih podataka ili dokaza osobi koje se tiču, i s time povezana nemogućnost te osobe da iznese svoja očitovanja o njima, takvo da može utjecati na dokaznu snagu povjerljivih dokaza (vidjeti presudu Kadi II, točku 129. I, slično, gore navedenu ZZ, točku 67.).
- 75 U predmetnom slučaju Opći sud je presudio, u točki 52. pobijane presude, da je obrazloženje razloga upisa Fulmena i Mahmoudiana na popise spornih akata, premda kratko, bilo dostatno kako bi Fulmen i Mahmoudian bili u mogućnosti razumjeti što se Fulemenu stavlja na teret te osporavati bilo istinitost tih akata bilo njihovu osnovanost.
- 76 Iako je tijekom rasprave Fulmen navodio da nije bio obaviješten o razdoblju vezanom za činjenice koje mu se stavljaju na teret, tj. od 2006. do 2008., sve do stadija žalbenog postupka, potrebno je utvrditi da je ovo razdoblje mogao lako utvrditi iz javnih dokumenata, s obzirom na to da se obrazloženje odnosilo na razdoblje koje je prethodilo otkriću postojanja lokaliteta Qoma te da rezolucija 1929 (2010) naznačuje da je izgradnja centrale u Qomu bila objavljena u rujnu 2009.
- 77 U vezi s dokazima o sudjelovanju Fulmena u instalaciji opreme za električnu na lokalitetu Qom/Fordoo, Vijeće, Francuska Republika i Ujedinjena Kraljevina navode da podnošenje dokumenata koji dokazuju ovo sudjelovanje nije bilo potrebno, te u svakom slučaju nije bilo moguće zbog povjerljivog karaktera tih dokumenata i Poslovnika Općeg suda koji nalaže priopćenje takvih dokumenata protivnoj strani.
- 78 S tim u vezi, kako je nadležno tijelo Unije odbilo priopćiti dokaze sucu Unije, ti suci moraju, kao što proizlazi iz točke 68. ove presude, donijeti odluku samo na osnovi dokaza koji su im objavljeni.
- 79 U predmetnom slučaju, jedini dokaz koji stoji na raspolaganju sucu Unije je navod iz obrazloženja spornih akata. Navod nije dokazan objavljivanjem podataka ili dokaza, poput sažetka sadržaja predmetnih podataka, detaljnih objašnjenja o navodno instaliranoj opremi za električnu na lokalitetu Qom ili razlozima koji bi dopustili zaključak da je Fulmen instalirao tu opremu, te time o osnovanosti radnji koje mu se stavljaju na teret.
- 80 U pogledu ove okolnosti, valja utvrditi da Fulmen i Mahmoudian nisu bili u mogućnosti braniti se od činjenica za koje ih se tereti, te da sudac Unije nije bio u mogućnosti provjeriti osnovanost spornih akata.

- 81 Manje je važno što članak 215. stavak 1. UFEU-a daje Vijeću nadležnost za donošenje općih gospodarskih mjera protiv Islamske Republike Iran. Naime, predmetna mjera nad kojom nadzor vrši sudac Unije ciljana je mjera koja nije usmjerena protiv određenog gospodarskog sektora, već protiv individualnog poduzetnika zbog određene navedene aktivnosti.
- 82 S obzirom na sve navedeno, Opći sud je pravilno presudio, u točki 103. pobijane presude, da Vijeće nije dokazalo da je Fulmen djelovao na lokalitetu Qom/Fordoo.
- 83 Sukladno tome, žalba nije osnovana i valja je odbiti.

Troškovi

- 84 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika, kad žalba nije osnovana ili kad je osnovana i Sud sâm konačno odluči o sporu, Sud odlučuje o troškovima. Članak 138. istog Poslovnika, koji se primjenjuje na žalbeni postupak u skladu s člankom 184. stavkom 1. Poslovnika, u svom stavku 1. propisuje da je svaka stranka koja ne uspije u postupku dužna na zahtjev protivne stranke snositi troškove. Članak 140. stavak 1. Poslovnika, koji se primjenjuje na žalbeni postupak u skladu s člankom 184. stavkom 1. Poslovnika, propisuje da države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.
- 85 Budući da Vijeće nije uspjelo u svojim pravnim navodima i da su Fulmen i Mahmoudian podnijeli zahtjev da Vijeće snosi troškove, valja mu naložiti snošenje troškova.
- 86 Francuska Republika, Ujedinjena Kraljevina i Komisija, intervenijenti, snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) proglašava i presuđuje:

- 1. Žalba se odbija.**
- 2. Vijeću Europske Unije nalaže se snošenje troškova.**
- 3. Francuska Republika, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske snosit će vlastite troškove.**

Potpisi